

ЛІКАР ВІД БОГА

ВНУЧКА ВІЙСЬКОВОГО ФЕЛЬДШЕРА

1937 рдїя і Марію Паліїв із Владиславівки щедрий боцон обдарував п'ятьма донечками-красунями. Причому віковий діапазон між ними вимірювався двома десятками літ, але скупані у любистку родинної любові, мерехтливо долі сестри плели у єдиному сімейному гурті. Згодом настали миті розлучення із батьківською хатою, але кожна із доньок знайшла собі справу до душі і облаштувала особисте життя. На жаль, уже відшуміли літа земні для найстаршої Лідії, а Надія, Віра, Любов і Марія тішаться не такими вже і частими радощами днів нинішніх, які часто-густо переплітаються із журливими мелодіями...

Змалку Любу мама зорієнтувала на медичну стежу. Хотіла ненька, аби доньку люди поважали так, як і тата Максима – дідуся Люби, який у царській армії був військовим фельдшером, а після служби лікував односельців і людей із навколишніх сіл. На жаль, у 1944-му його заарештували. За що? Нині відповідь на це питання ніхто не дасть. Можливо, за те, що любив співати «Ще не вмерла Україна». А, може, що обробляв 10 гектарів землі. Багач був. Хтозна. Після війни доньки розшуквали батька, але його сліди затерлися у часі. Однак можна стверджувати, що дідусь певною мірою визначив долі онук Люби і Віри, стежини життя яких привели у Дубнівське медичне училище...

«У МЕНЕ В МАШИНІ РОДДОМ...»

У 1968 році випускниця Любов Палій приступила до роботи на фельдшерсько-акушерському пункті у Кораблищах. Запис, зроблений тоді у її трудовій книжці, єдиний. Більш як три десятиліття на совість трудилася, не шукала легких шляхів, вигідних посад. І коли вийшла заміж, із чоловіком збудували господарство у Владиславівці і щодня добиралася у Кораблище, то і тоді не думала змінювати професійну прописку. Бо настільки зріднилася із місцевими людьми і перейнялася їх болями і долями, що навіть у помислах не залишала їх.

- До хворих мала особливий душевний потяг, - зізнається Любов Гордіївна. - А вони серцем відчували щирість, тож відплачували за це любов'ю і повагою.

Уже дев'ять років їхня рятівниця перебуває на заслуженому відпочинку, але жителі Кораблищ і односельці частенько навідуються до неї у Владиславівку. І бувають у її хаті не тільки тоді, коли мають проблеми зі здоро-

в'ям. Кличуть Любов Гордіївну на весілля, хрестини, бо чи не кожен кораблицанин вважає її членом своєї родини. Запросив на весілля і козак, котрий з'явився на світ у лютий холод... в автомобілі. Батько був водієм, тож після пологів жартував, що «у мене в машині роддом». Згодом малюка перенесли в хату, зігріли його і породілля, а тоді вже й «швидка допомога» прибула. Парубок виріс на славу і на радість родині, а коли брав шлюб, то не забув про ту, котра благословила на світ, так би мовити, у польових умовах...

«ЛІКАР ВІД БОГА»

На вогонь душевної ватри Любові Гордіївні особливо тягнуться літні люди.

- Приїдуть із Кораблищ бабусі, огляну їх, а потім зануримось у спогади. Бувало, що після відвідин медички жіночки і кульби забудуть. Очевидно, душевна підзарядка додає їм сил, тож і про допоміжні засоби не згадують. Та чи не найдорожча подяка Любові Гордіївні ось ці слова із вуст пацієнтів: «Від вас нам допомагає. Ви поговорите – і відразу легше стає...»

Отож колишня завідувача ФАПом у Кораблищах і досі у строю. Не завадить дослухатися до її міркувань молодим фахівцям.

По-перше, хворого треба любити, не вдавати щирості у ставленні до нього, а

виміряти його фізичну недугу власним серцем.

По-друге, пацієнт чекає допомоги і відмовками на кшталт «у мене часу немає» не відбутися. Йому потрібна увага, співучасть, сердечна оптимістична розмова, бо слово, відомо, також лікує.

По-третє, не цуратися вчитися у досвідчених фахівців. Бо «штрикнути» укол чи тицьнути пігулку – особливої мудрості не треба. Любов Гордіївна – скарбниця неоціненного практичного досвіду. Не дивно, що її пацієнти давно відчували, що їх зцілює «лікар від Бога». До речі, грамотою із таким написом її відзначили, коли у Владиславівці святкували День села. А ще на пораду до Любові Гордіївни навідується фельдшер із Ужинця. Не знаю її, але переконаний, що стане визнаним майстром своєї справи, бо гартує фахову мудрість із криниці досвіду уславленої медпрацівниці.

***

Минулого літа Любов Гордіївна втратила сина В'ячеслава, який загинув в автоаварії. Вічний біль, що поселився у її серці, гамують, зокрема, і люди, котрим віддала кращі літа своєї долі. Підтримують і давні друзі-медпрацівники. А головний лікар центральної районної лікарні Ярослав Данильчук неодноразово пропонував повернутися на медичні круги. Втім, Любов Гордіївна вважає, що молодь має брати віжки у свої руки, душею проростати до фаху і до місця роботи. Таке переконання утвердилося після того, як на ФАПі у Кораблищах чи не щорічно змінювалися медпрацівники...

Віталій ТАРАСЮК.